

ама все нѣкакъ не тѣй: сѣкашъ, нѣщо липсва! Когато чуха, че си се годилъ — картичка и на тѣхъ ти бѣше пратилъ — остана хората като попарени съ врѣла вода. Охъ, та и ний сушо!.. Не смѣхъ тогава да погледна хората въ очи. А горката Кунка пѣкъ кой знае що е правила!.. Понѣкога се загледамъ изъ пѣтя въ нея; гледамъ я, чакъ догдѣ кривне въ улицата. Понѣкога и тя се обърне та ме изгледа жално и като че ли разбира теготията на сърдцето ми. Искане ми се тогава да плача, да плача!.. Ехъ, нѣмахме касметъ ни ти, нито ний!.. Но, синко, миналото се не връща! Гледай напредъ. Не грижи се! Вий сте още млади, лека-полека всичко ще се оправи. Та и ти си мислѣлъ хубавото — та и сега, джанъмъ, лошо ли е? Тѣй Богъ отредилъ да бѣде: по негова воля става всичко на тоя свѣтъ. Пакъ и отдѣ знаешъ, може толковато сега обичъ къмъ Кунка да е отъ туй, дѣто не стана работата; можеше пѣкъ, ако бѣ зелъ Кунка, да се случеше нѣкоя беля. Тѣй я? Всичко е възможно!.. Тѣй, тѣй: гледайте сетнината да бѣде добра и не се отчайвайте! На, всичко ви далъ Господъ!.. Само сега здраве — да се радвате на челядъ, на къща, на ихтибаръ и свѣтъ да свѣтувате. Поцѣри булката. Сегашнитѣ доктори таква болки не могатъ да цѣрятъ. Азъ въ Бойково имамъ една книга — ти трѣбва да я знаешъ — пълна съ всѣкакви илачи. И за тая болка има два-три. Помня, имаше единъ такъвъ: направи се маджунъ отъ саржса буръ, юлдю-кахжръ, канкардашъ и още нѣщо и всѣка заранъ се зима отъ него на гладно сърдце по една лъжичка. И ще мине болката. Щомъ си отида въ Бойково, ще ти го отбѣлѣжа и изпратя. Пакъ недѣйте бива толкова припрѣни, не се ядосвайте за кое щѣло и за кое не. — Изопнала ви се кожата. Кому кедеръ? — вамъ! Ядосването най-много съсишва човѣка, скъсява живота му безъ врѣме. Гледамъ ви: умърлушени, навѣсени, сѣкашъ ви омръзналъ свѣтътъ: отъ малко нѣщо се плашите: „тукъ ме боли, тамъ ме боли!“.. Още вчерашни дѣца сте, се вика, и вече сте се прѣкъснали, клекнали сте. Чакайте де, сега сте рекли: „ялла, Боже, помози!“ . . . Широко сърдце, широко